

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

28 noiembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte Iurie Diaconu,
Judecători Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 27 iunie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, declarat de inculpatul

*Alexandrov Alexandr XXXXXX, născut la
XX XXXX XXXX, originar și locuitor al XXXXXX,
XXXXXX, XXXXXX cetățean al R. Moldova, fără
antecedente penale.*

<i>instanța de fond:</i>	<i>Termenul de examinare, 21.04.2016 – 27.06.2017,</i>
<i>instanța de apel:</i>	<i>22.08.2017 – 17.10.2017,</i>
<i>instanța de recurs:</i>	<i>13.09.2018 – 28.11.2018.</i>

Asupra recursului menționat, Colegiul penal,

CONSTATĂ :

1. Prin sentința Judecătorei Chișinău din 27 iunie 2017, Alexandrov Alexandr a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute la art. 201¹ alin. (1) Cod penal, în redacția anterioară Legii nr. 196 din 28.07.2016.

A fost încetat procesul penal pe art. 201¹ alin. (1) Cod penal în privința lui Alexandrov Alexandr pe motiv că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală – intervenirea legii care înlătură caracterul infracțional al faptei comise de inculpat.

2. Instanța de fond a constatat că la 06 noiembrie 2015, inculpatul Alexandrov A., aflându-se la domiciliul din XXXXXX, XXXXXX, XXXXX, în urma unui conflict iscat între el și fiica minoră a concubinei sale Berdova S. – XXXXXX, născută la XXXXXX, urmărind scopul provocării suferințelor psihice și fizice unui

membru al familie, intenționat a agresat-o verbal, strigând la ea, apoi i-a aplicat o lovitură, acțiuni prin care i-a determinat minorei XXXXXX sentimentul de frică, frustrare, de conștientizare a incapacității de a se apăra împotriva violenței din partea inculpatului.

Instanța a reținut că inculpatul a pledat nevinovat, indicând că la 06.10.2015, seara, în timp ce se întorcea de la magazin, a observat-o pe XXXXXX în curtea blocului cu câțiva prieteni de-ai săi. A întrebat-o când se va întoarce acasă, ea a început să vorbească urât, adresându-i înjurături, iar el i-a dat o palmă și a plecat.

Totodată, vinovăția inculpatului se dovedește prin declarațiile părții vătămate, ale martorilor și materialele scrise ale dosarului, coroborate cu aspecte din explicațiile inculpatului și ale părții vătămate.

Astfel, partea vătămată XXXXXX a relatat că la 06.11.2015, inculpatul a fost la școala pe care o frecventează ea, dar a fost alungat de acolo. Ulterior, când ea s-a întors acasă, inculpatul a început să strige. Mai târziu, când acasă s-a întors bunica ei, s-a iscat din nou o ceartă în timpul căreia inculpatul a lovit-o pe ea și pe bunică. Ea a reușit să iasă din casă și a anunțat colaboratorii poliției.

Martorul Berdova A. a declarat că la 06.11.2015, când s-a întors acasă a văzut că inculpatul striga la nepoata sa, apoi a lovit-o pe aceasta. Totodată, ei i-a spus că va deceda în curând, XXXXXX va deveni prostituată, iar apartamentul îi va rămâne lui. Când inculpatul a mers să fumeze, i-a dat telefonul mobil părții vătămate, care a solicitat echipajul de poliție.

Prin conținutul raportului de Evaluare psihologică nr. 42 din 04.03.2016, întocmit de Centrul național de prevenire a abuzului față de copii, în cazul copilului XXXXXX s-a constatat ca sunt prezente negarea, confruntarea, rebeliunea, expunerea la risc, tentative suicidale, de asemenea potrivit raportului, specificul de funcționare a sferei afective indică la copil un nivel înalt de traumatism psihic cu simptome specifice copiilor victime ale violenței domestice (emoționale și fizice): sentiment de singurătate, trădare, abandon, neajutorare, frici, gânduri suicidale, crize isterice, disfuncții neurovegetative.

Potrivit Raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 71a-2016 la persoana expertizată nu se determină indici ai imaginației sporite, pătimita nu putea opune rezistență deoarece se află într-o oarecare dependență, și prezintă diagnosticul - tulburare de conduită limitată la contextul familial.

Or, probele administrate, apreciate din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, în conformitate cu art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, confirmă cu certitudine vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de prevederile art. 201¹ alin. (1) Cod penal, în redacția veche.

Conform art. 201¹ Cod penal, în redacția Legii nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 03.09.2016, violența în familie reprezintă acțiunea sau inacțiunea intenționată, manifestată fizic sau verbal, comisă de un membru al familiei asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință fizică, soldată cu vătămarea ușoară a integrității corporale sau a sănătății, suferință psihică ori prejudiciu material sau moral.

Art. 10 Cod penal prescrie că legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi.

Potrivit art. 391 alin. (6) Cod de procedură penală, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

Astfel, inculpatul nu poate fi pedepsit conform sancțiunii 201¹ alin. (1) Cod penal, în redacția veche, ținând cont de modificările operate prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, potrivit căror violența psihică a fost exclusă din normă și, totodată, s-a instituit consecința ca element obligatoriu - soldarea cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății or, în speță s-a probat vătămarea corporală neînsemnată și violența psihică.

Deci, se va recunoaște vinovat inculpatul de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, în redacția veche, cu încetarea procesului penal privind învinuirea lui de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pe motivul că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală, și anume intervenirea legii penale care înlătură caracterul infracțional al faptei comise de inculpat.

3. Avocata Oxana Hamureac a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

Apelanta a invocat că în instanța de fond nu au fost prezentate probe care ar demonstra vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate.

Or, partea vătămată a declarat că inculpatul s-a întors acasă, a început să strige la ea, apoi a lovit-o. După acest incident ea a plecat de acasă, iar anterior, inculpatul a bătut-o de mai multe ori.

Instanța de fond a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile martorilor Berdova A., Rafieva L. și Galuzinscaia O., care nu sunt martori oculari, iar cererea privind audierea a doi martori ai apărării, unul dintre care a fost prezent și a văzut cele întâmplate, a fost respinsă de instanța de fond, fiind încălcat dreptul inculpatului la apărare și la un proces echitabil, fiind acceptate doar probele acuzării.

Deci, lipsind probe care ar dovedi că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată, acesta urmează a fi achitat. Totodată, potrivit raportului nr. 71a-2016, în perioada lunilor octombrie-noiembrie 2015, XXXXXX nu a suportat careva suferințe psihice în rezultatul agresiunii fizice și verbale, iar din raportul de constatare nr. 4982 din 07.10.2015 rezultă că vătămări fizice lipsesc.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, apelul a fost respins ca nefondat.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc.

Inculpatul nu a recunoscut vina și a explicat că la 06.10.2015, seara, în timp ce se întorcea de la magazin, a observat-o pe XXXXXX în curtea blocului împreună cu câțiva prieteni de-ai săi. A întrebat-o când se va întoarce acasă, iar aceasta i-a vorbit urât, adresându-i înjurături. El i-a dat o palmă și a plecat, iar partea vătămată s-a întors acasă peste o lună.

Totodată, vinovăția inculpatului a fost dovedită prin probele administrate, și anume:

declarațiile părții vătămate XXXXXX, potrivit căror la 06.11.2015, inculpatul a fost la școala pe care o frecventează ea, dar a fost alungat de acolo. Ulterior, când ea s-a întors acasă, inculpatul a început să strige. Mai târziu, când acasă s-a întors bunica ei, s-a iscat din nou o ceartă în timpul căreia inculpatul a lovit-o pe ea și pe bunica sa. Ea a reușit să iasă din casă și a anunțat colaboratorii poliției;

declarațiile martorului Berdova A., conform căror la 06.11.2015, când s-a întors acasă a văzut că inculpatul striga la nepoata sa, apoi a lovit-o pe aceasta. Totodată, ei i-a spus că va deceda în curând, XXXXX va deveni prostituată, iar apartamentul îi va rămâne lui. Când inculpatul a mers să fumeze, i-a dat telefonul mobil părții vătămate, care a solicitat echipajul de poliție;

raportului de Evaluare psihologică nr. 42 din 04.03.2016, întocmit de Centrul național de prevenire a abuzului față de copii, conform căruia, în cazul copilului XXXXXX s-a constatat ca sunt prezente negarea, confruntarea, rebeliunea, expunerea la risc, tentative suicidale, de asemenea potrivit raportului, specificul de funcționare a sferei afective indică la copil un nivel înalt de traumatism psihic cu simptome specifice copiilor victime ale violenței domestice (emoționale și fizice): sentiment de singurătate, trădare, abandon, neajutorare, frici, gânduri suicidale, crize isterice, disfuncții neurovegetative.

raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 71a-2016, prin care la partea vătămată nu se determină indici ai imaginației sporite, pătimita nu putea opune rezistență deoarece se află într-o oarecare dependență, și prezintă diagnosticul - tulburare de conduită limitată la contextul familial.

Or, instanța de fond a analizat obiectiv probele prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării lor, care în ansamblu, dovedesc fără echivoc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) din Codul penal, (*în redacția legii nr. 167 din 09.07.2010*), ca violența în familie, adică acțiunea intenționată manifestată fizic și verbal comisă de un membru al familiei, asupra unui alt membru al familiei, care a provocat suferință psihică și fizică.

Totodată, afirmațiile inculpatului că nu a comis fapta imputată, nu corespund adevărului, sunt mincinoase, fiind făcute cu scopul de a se eschiva de la răspunderea penală pentru faptele comise, acestea fiind combătute prin probele administrate.

Potrivit declarațiilor martorului Berdova A. la 06.11.2015, când s-a întors acasă a văzut că inculpatul striga la nepoata sa, apoi a lovit-o pe aceasta, ei spunându-i că va deceda în curând iar nepoata sa va deveni prostituată. Conform declarațiilor martorului Rafieva L., inculpatul nu a negat că are un vocabular nu tocmai potrivit pentru discuția cu un copil și că adesea o bătea pe XXXXXX cu scopul de a-i da acesteia lecții de viață, iar martorul Rerih V. a indicat că în luna octombrie a văzut cum inculpatul, aflându-se în curtea blocului în care locuiește, a lovit-o cu palma peste față pe XXXXXX și a strigat al ea, întrebând-o ce caută acolo.

Astfel, declarațiile martorilor Berdova A., Rafieva L. și Rerih V., făcute în instanța de fond, sunt consecvente, corespund cu declarațiile date în cadrul urmăririi penale și coroborează cu celelalte probe administrate, martorii fiind preveniți de

răspunderea penală pentru darea declarațiilor intenționat false, nefiind stabilite temeieri de a aprecia critic aceste declarații.

Afirmațiile apărării că în raportul nr. 71a-2016, este indicat direct că în perioada lunilor octombrie-noiembrie 2015, partea vătămată nu a suportat careva suferințe psihice în rezultatul agresiunii fizice și verbale, iar din raportul de constatare medico-legală nr. 4982 din 07.10.2015 rezultă că vătămări fizice lipsesc și că acestea nu sunt probe care ar convinge instanța că inculpatul a săvârșit infracțiunea incriminată, sunt irelevante.

Or, potrivit Raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 71a-2016 la persoana expertizată nu se determină indici ai imaginației sporite, pătimită nu putea opune rezistență deoarece se află într-o oarecare dependență și prezintă diagnosticul - tulburare de conduită limitată la contextul familial.

Conform Raportului de Evaluare psihologică nr. 42 din 04.03.2016, întocmit de Centrul național de prevenire a abuzului față de copii, în cazul copilului XXXXXX s-a constatat că sunt prezente negarea, confruntarea, rebeliunea, expunerea la risc, tentative suicidale, iar specificul de funcționare al sferei afective indică la copil un nivel înalt de traumatism psihic cu simptome specifice copiilor victime ale violenței domestice (emoționale și fizice): sentiment de singurătate, trădare, abandon, neajutorare, frici, gânduri suicidale, crize isterice, disfuncții neurovegetative.

Infracțiunea prevăzută la art. 201¹ Cod penal, este o infracțiune materială și se consideră consumată din momentul producerii suferințelor fizice, vătămării ușoare a integrității corporale sau a sănătății, suferinței psihice ori a prejudiciului material sau moral, iar pentru aplicarea răspunderii este necesar ca să se producă una din urmările prejudiciabile enumerate în dispoziția acestei norme penale.

Prin urmare, solicitarea apărării privind achitarea inculpatului este neîntemeiată or, vinovăția acestuia în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal a fost dovedită pe deplin, în afara oricărui dubiu rezonabil, în baza probelor administrate.

Totodată, instanța de fond corect a aplicat prevederile legale ale art. 10 Cod Penal, care prescrie că legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei care a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale. Legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv.

Conform art. 391 alin. (6) Cod de procedură penală, sentința de încetare a procesului penal se adoptă dacă există alte circumstanțe care exclud sau condiționează pornirea urmăririi penale și tragerea la răspundere penală.

Deci, prima instanță întemeiat a concluzionat că inculpatul nu poate fi pedepsit conform sancțiunii art. 201¹ alin. (1) Cod penal, în redacția veche, ținând cont de modificările operate prin Legea nr. 196 din 28.07.2016, în vigoare din 16.09.2016, potrivit căreia violența psihică a fost exclusă din normă și totodată s-a instituit consecința ca element obligatoriu - soldarea cu vătămare ușoară a integrității corporale sau a sănătății, fiind probată vătămarea corporală neînsemnată și violența

psihică, inculpatul urmând a fi recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, în redacția veche, cu încetarea procesului penal privind învinuirea lui de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, pe motivul că există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală, și anume intervenirea legii penale care înlătură caracterul infracțional al faptei comise de inculpat.

5. Inculpatul a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea hotărârilor adoptate și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitat.

Recurentul a indicat că partea vătămată a declarat că inculpatul s-a întors acasă, a început să strige la ea, apoi a lovit-o. După acest incident ea a plecat de acasă, iar anterior, inculpatul a bătut-o de mai multe ori.

Instanța de fond a pus la baza sentinței de condamnare declarațiile martorilor Berdova A., Rafieva L. și Galuzinscaia O., care nu sunt martori oculari, iar cererea privind audierea a doi martori ai apărării, unul dintre care a fost prezent și a văzut cele întâmplate, a respinsă de instanța de fond, fiind încălcat dreptul inculpatului la apărare și la un proces echitabil, fiind acceptate doar probele acuzării.

Deci, lipsind probe care ar dovedi că inculpatul a săvârșit infracțiunea imputată, acesta urmează a fi achitat. Totodată, potrivit raportului nr. 71a-2016, în perioada lunilor octombrie-noiembrie 2015, XXXXXX nu a suportat careva suferințe psihice în rezultatul agresiunii fizice și verbale, iar din raportul de constatare nr. 4982 din 07.10.2015 rezultă că vătămări fizice lipsesc.

Totodată, potrivit art. 390 alin. (1) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, sentința de achitare se adoptă dacă nu s-a constatat existența faptei infracțiunii, dacă fapta nu este prevăzută de legea penală.

Or, această normă este aplicabilă speței, nefiind constatat că inculpatul a săvârșit careva acte de violență în privința părții vătămate. Nici unul din martorii audiați nu au fost martori oculari și nu au confirmat prezența violenței, poziția apărării fiind confirmată prin raportul nr. 71a-2016 și raportul de constatare nr. 4982 din 07.10.2015.

Mai mult, potrivit normelor invocate, în cazul în care fapta nu este prevăzută de legea penală se adoptă o sentință de achitare și nu de încetare.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile *art. 427 CPP*.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar nominalizat pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, dar doar în temeiurile prevăzute de lege.

Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Sub acest aspect se reține că în recursul ordinar declarat, în pofida prevederilor enunțate, nu este indicat nici un temei din cele nominalizate în art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, fiind omisă totalmente specificarea unor concrete erori de drept și argumentarea ilegalității deciziei contestate în acest sens (*pct. 5. din decizie*).

Rezultă, că recursul ordinar nu îndeplinește cerințele legale de conținut, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al inculpatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica, și să se expună, apoi, asupra unor temeuri neargumentate legal de recurent.

Or, conform art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (*pct. 5. din decizie*), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârilor contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 2. și 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanțele de fond și de apel au constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului și încadrarea juridică justă a acțiunilor infracționale ale acestuia în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal (*în redacția Legii nr. 167 din 09.07.2010*), în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, inclusiv declarațiile părții vătămate XXXXXX, ale martorilor Berdova A., Rafieva L. și Rerih V., raportul de Evaluare psihologică nr. 42 din 04.03.2016, întocmit de Centrul național de prevenire a abuzului față de copii, conform cărui, în cazul copilului XXXXXX s-a constatat ca sunt prezente negarea, confruntarea, rebeliunea, expunerea la risc, tentative suicidale, de asemenea potrivit raportului, specificul de funcționare a sferei afective indică la copil un nivel înalt de traumatism psihic cu simptome specifice copiilor victime ale violenței domestice (emoționale și fizice): sentiment de singurătate, trădare, abandon, neajutorare, frici, gânduri suicidale, crize isterice, disfuncții neurovegetative; raportului de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 71a-2016, prin care la persoana expertizată nu se determină indicii ai imaginației sporite, pătimita nu putea opune rezistență deoarece se află într-o oarecare dependență, și prezintă diagnosticul - tulburare de conduită limitată la contextul familial, toate probele fiind apreciate în conformitate cu prevederile art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării lor, instanța de apel pronunțându-se argumentat și detaliat asupra tuturor argumentelor invocate în apelul apărării, indicând și motivele pentru care a respins dovezile și versiunile apărării, probele administrate pe caz demonstrând clar că faptelor săvârșite li s-a dat o încadrare juridică corectă.

Or, soluția de încetare a procesului penal și netemeinicia recursului ordinar, coroborează cu următoarele împrejurări.

Conform art. 8, 9, 10 alin. (1), 14 alin. (1), 113 alin. (1) Cod penal, infracțiunea este o faptă (acțiune sau inacțiune) prejudiciabilă, prevăzută de legea penală, săvârșită cu vinovăție și pasibilă de pedeapsă penală. Caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei. Timpul săvârșirii faptei se consideră timpul când a fost săvârșită acțiunea (inacțiunea) prejudiciabilă, indiferent de timpul survenirii urmărilor. Se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componentei infracțiunii, prevăzute de norma penală. Legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi. Potrivit art. 285 alin. (1) și (2), 275 pct. 9) Cod de procedură penală, încetarea urmăririi penale este actul de liberare a persoanei de răspunderea penală și de finisare a acțiunilor procedurale, în cazul în care pe temei de nereabilitare legea împiedică continuarea acesteia. Încetarea urmăririi penale are loc în cazurile de nereabilitare a persoanei, prevăzute la art. 275 pct. 9) din prezentul cod, când există alte circumstanțe prevăzute de lege care condiționează excluderea sau, după caz, exclud urmărirea penală.

În această consecutivitate, se atestă că conform rechizitoriului întocmit la **31.03.2016**, inculpatul, la 06 noiembrie 2015, în urma unui conflict iscat între el și fiica minoră a concubinei sale, urmărind scopul provocării suferințelor psihice și fizice unui membru al familie, intenționat a agresat-o verbal, strigând la ea, apoi i-a aplicat o lovitură, acțiuni prin care i-a determinat minorei XXXXXX sentimentul de frică, frustrare, de conștientizare a incapacității de a se apăra împotriva violenței din partea inculpatului.

Acțiunile lui au fost încadrate în baza art. 201¹ alin. (1) Cod penal (*în redacția legii nr. 167 din 09.07.2010*), ca violența în familie, adică acțiunea intenționată manifestată fizic și verbal comisă de un membru al familiei, asupra unui alt membru al familiei, ***care a provocat suferință psihică și fizică.***

Prin urmare, inculpatul întemeiat a fost diferit justiției.

Însă, deja în cadrul judecării cauzei, prin Legea pentru modificarea și completarea unor acte legislative nr.196 din 28.07.2016, în vigoare ***din 16.09.2016***, art. 201¹ Cod penal a fost modificat, din dispozițiile lui fiind excluse elementele calificative „***care a provocat suferință fizică și psihică***”.

În asemenea împrejurări și în temeiul aplicării principiului retroactivității Legii penale noi, față de inculpatul care a comis faptele invocate în rechizitoriu dar în cadrul judecării cauzei au apărut circumstanțe care, pe temei de nereabilitare împiedică continuarea acesteia, urmează a fi adoptată o sentință de încetare a procesului penal.

Or, potrivit 285 alin. (1) și (2), 275 pct. 9), art. 391 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, dacă există alte circumstanțe care exclud tragerea la răspundere penală se adoptă sentința de încetare (*pct. 2. - 5. din decizie*).

Conform jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanțele au apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune partea vătămată este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit obiect de examinare în instanțele de fond și de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 2. – 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanțele de fond și de apel nu au comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârile contestate conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce este vădit neîntemeiat, recursul de pe rol urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de inculpatul Alexandrov Alexandr XXXXXX, împotriva sentinței Judecătorei Chișinău din 27 iunie 2017 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2017, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 21 decembrie 2018.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun